

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 1, ročník XXII
Neděle 30. ledna 2011

Z obsahu čísla

- < Koledníci vyprávějí...
- < Poděkování Charity
- < Foto z Tomácké zábavy
- < Stručná liturgika-ministranti
- < Jak se ve Zlíně ministrovalo před 50 lety
- < Jaké je to být ministrantem
- < Poděkování farníků
- < Farní zprávy
- < Hospodaření farnosti 2010
- < FOTR válčil o 5. místo
- < Ze života Tomíků
- < Výlet na Hostýn
- < Rozhovor - Máte zájem o dobrou muziku?
- < Co dělají streetworkeri pro lidi bez domova
- < Pozvánka do knihovny
- < Pleteme pro malomocné
- < Doplnovačka pro děti

Čeká nás dobrý rok

Je možné, že loučení se starým rokem je pro mnohé z nás chvíle, kdy se díváme zpět a hodnotíme, co končící rok přinesl, co obsahoval, co pro nás znamenal. Zato Nový rok otvírá prostor do budoucna, do něčeho, o čem ještě nevíme, co nám přinese a jaký bude. Při úvahách nad tím, co je za námi, můžeme na konci starého roku prožívat melancholický pocit z toho, co neodvratně mizí z našeho dosahu a ztrácí se v minulosti. A na počátku nového roku se neubráníme určité nejistotě, co nás vlastně čeká.

Jedině Bůh jako ten, který vládne nad celými dějinami, může do vší té nejistoty vnášet takové světlo, které člověka rozjasní, naplní ho pokojem a poskytne uklidňující útěchu.

S touto nadějí můžeme uplynulý rok se vším všudy přenechat s důvěrou Božimu milosrdenství a jeho lásce. Věříme, že hodnota toho, co bylo skutečně důležité a podstatné, je uchována u Boha pro věčnost. Co se moc nezdařilo, to si Boží prozřetelnost může použít pro naše další nasměrování v životě. A co nemělo takovou váhu, to už můžeme ponechat jen vzpomínkám.

Stejně tak i neznámá budoucnost ztrácí svou tísnivou nevzpytatelnost ve chvíli, kdy dokážeme říct: Pane, nevím, co mě čeká, ale úplně mi stačí, že to víš Ty. Ty, bez jehož vědomí nespadne ani vlas z mé hlavy. Ty, který všechno obracíš k prospěchu a dobru těch, kdo Tě milují. Ty, jemuž naprosto důvěřuji. S Tebou se není čeho bát, s Tebou se budoucnost stále jen otevírá k větší plnosti světa a pokoje.

Někdo by mohl namítnout: To je sice krásné, ale trochu pasivní pojetí. Křesťan by měl usilovat o aktivnější postoj. Na jedné straně prožívat naprostou odevzdanost do vůle Boží, na druhé straně vědět, že mnohé záleží od nás samých. Máme se snažit věrně jít za tím, co vidíme jako důležité a správné, a současně přijímat cokoli, co nás třeba i nepříjemně zasáhne, jako projev Boží prozřetelnosti.

Potom může vždycky platit: Čeká mě dobrý rok, ať obsahuje cokoli. Bude přínosem a úsekem cesty, který mě přiblíží cíli, i kdyby to byl rok tvrdých zkoušek a nebo dokonce rokem mého odchodu z tohoto světa. n

o. Josef Zelinka

Tříkrálová sbírka 2011

Koledníci vyprávějí...

(Sesbíráno po Tříkrálové sbírce)

n Příjemných zkušeností bylo mnoho: "Já už na vás čekám. Vy krásně zpíváte. My jsme se už těšili." Jedna paní asi neslyšela naše zvonění, umývala okna. Až když jsme dům opouštěli, zavolala nás tím oknem: „Pojďte k nám, vždyť my na vás čekáme." Jiná paní měla zase nachystané peníze a balíček i od sousedky, která nebyla doma, ale nechtěla nás opomenout.

n Starší lidé a rodiny s malými dětmi se na koledníky hodně těší. Starší mají někdy i slzy v očích, protože k nim moc návštěv nechodí. Kde mají malé děti, tam je znát dojetí z toho, jak jim svítí oči radostí.

n V jednom domě nebyli doma, tak nám nechali obálku s penězi a napsali na ni: Pro tři krále. Tak jsme jim dali do obálky cukříky a poděkovali, aby věděli, že jsme to byli fakt my.

n Jedna paní vykládala děčkám, ať čtou knížky, jakousi knížku nám i doporučovala. A dodala: „Děčka, neřívejte se na ten počítač, knížky jsou lepší.“ Nejvíc nám dali tisícovku, dostali jsme i pětistovku a hodně dvoustovky a stovky. Chodíme i v tom domě, kde jsou sociálně slabší, a tam dávají hodně drobné, prostě z toho, co nemají.

n V paneláku jsme viděli pěkné sousedské vztahy. Zazvonili jsme a pán nám říká: „Tady napište křídou na dveře, a vedle sousedům, a ještě na třetí dveře, a tady

máte do kasičky od všech najednou.“

n Největší zážitek dnešního dne byl, že jsme došli do pekárny, tam jsme dostali snídaní a pětistovku, a o pár kroků dál jsme v dalším obchodě dostali tisícovku.

n Nejlepší bylo, když jsme zvonili dvakrát na jedny dveře, vylezla ženská v županu a natáčky na hlavě. A pak řekla: „Promiňte, já si dělala kosmetiku.“

n Jeden pán měl díru na tričku a šlo mu vidět celé „prsó“. To jsme se dobře zasmáli a jemu to vůbec nevadilo. Nejvíc nám dali 500 korun. A byli lidi letos štedří, žádná krize nebyla vidět. Nikdo nám nezavřel dveře před nosem, vždycky nám dali aspoň něco.

n Je krize? Tak nám se letos na mnoha místech stalo, že nám lidi hodně říkali, že je krize, že mají před důchodem, a málokdy dávali větší částku. Většinou to byly nějaké drobné mince, většinou koruny, dvoukoruny, málokdy víc.

n Někteří bohatí nám dali hodně, ale jiní bohatí málo. Vloni jsme šli k jednomu takovému a dali nám deset korun. Letos nám ani neotevřeli.

n Nepříjemné zkušenosti jsme při koledování měli jen čtyři. Dva lidé nám zabouchli před nosem, když zjistili, kdo jsme. Další starší pán nás vyprovodil slovy „Jděte žebrot jinam!“ Poslední muž nás nechal přejít

jeho dveře, a když už většina z nás byla v dolním patře, Anička upozornila: „Ještě tady se otevřely dveře.“ Až jsme se po schodech zase všichni vrátili, vyhrkl na nás "Jo, tady se otevřely dveře! A zase zavřely!" A práskl s nimi.

▫ My jsme měli špatný začátek. Začali jsme v krajním paneláku -hned první dvě patra po třech bytech – a ani jedni nám neotevřeli.

▫ V jednom baráku byla čtyři patra po dvou bytech a jen v jednom nám otevřeli. Chodili jsme po staré části Kvitkovic, tam bývají samí starší lidi. Zazvonili jsme u jedněch, paní byla velice nadšená a říká: „Jejda, já jsem tak ráda, že jste přišli!“ A každého kluka chytla a dala mu pusy. I tomu černému, jí to bylo úplně jedno. A kluci z toho byli vykulení: „Teto, proč nám dala tu pusy?“ „No víte, to jsou staří lidi, mají radost z toho, že za nimi někdo přišel“.

▫ Je u nás jeden dům, vždycky jsme tam něco dostali. Ti lidé ale už zemřeli a koupili to noví. Dneska jsme tam došli a zase jsme tam do kasičky dostali...

▫ Šli jsme po ulici, zastavilo auto a pán nám ukazoval, ať jdeme blíž, stáhl okénko a dával nám do kasičky stovku.

▫ Jeden pán po nás chtěl, abychom zpívali třikrát tu samou sloku celé jeho rodině, přý abychom si to zasloužili a dobře to uměli. Dal nám asi stovku.

▫ Vyšli jsme nahoru do čtvrtého patra. Tam jsou vždycky čtyři byty. Normálně zazvoníme na všechny zvonky. Dneska ne. Zůstali jsme úplně oněmělí, protože tam byl u jednoho bytu malý stoleček, prostřený, na něm z letáku na sbírku vyrobená peněženka a v ní dvě stě korun. Pod ní pak sladkosti pro tři krále.

▫ Přišli jsme k jednomu, otevřel pán a vyběhl pes. Pobíhal tam, rozloučili jsme se, pán zavíral a volal: „Pedro, kde jsi, pojď honem dovnitř, nebo si tě tři králové vezmou s sebou do nebe.“ A Martá vzadu potichu dodal: „Nebo do pekla.“

▫ Jedna hodná paní nám nabalila krabičku koláčů. Až se zavřely dveře, našťásti, nejhladovější nevděčník Peťulka prohlásil: "Když já bych si dal radši kus masa."

▫ Co se ti na sbírce nejvíc líbilo? To s tím pejskem, jak se přidal k nám. Vykoledovali jsme hodně, ale nejlepší byl ten pejsek. - A mně se líbilo, jak jsme šli ze schodů, tak jsem si šlápl na plášť a spadl jsem.

▫ V jednom vchodě jsme se jako obvykle nacpali všichni do minivýtahu, ale v půlce se zasekl. Dopadlo to dobře. Zjistili jsme totiž, že výtah stojí proto, že jsme „nechca“ zmáčkli čepicí tlačítko STOP. Měli jsme tak poučení pro příští výtah - nehybat se, neotáčet hlavu, raději nedýchat.

▫ Letos poprvé jsem vzala naši malou, má tři roky. Koledovali jsme v panelácích. V prvním vchodě zpívala celá nadšená. V druhém zpívala miň, ve třetím vůbec. Ve čtvrtém si už lehala na rohožky a v pátém jsem musela volat domů, ať si pro ni přijdou. ▫

Mráz - Bohuslav Reynek

Kopce jsou lysé,
sníh hoří.

Po nebi honí se
hvězd sršící tchoři.

Stín se tiskne na dům,
lká potají.

Zahradám a sadům
rty modrají.

Ledová noc, jasná,
tříkrálová.

Kdo můžeš, čti, žasna,
žhavá slova.

Poděkování Charity sv. Anežky

Již podvanácté proběhla v sobotu 8. ledna 2011 v Otrokovicích a okolních obcích Tříkrálová sbírka, kterou organizačně zajišťuje Charita sv. Anežky Otrokovice.

Do ulic v Otrokovicích a Kvítkovicích letos vyšlo 36 kolednických skupinek, které společně vykoledovaly 261000,- Kč.

Tříkráloví koledníci jsou vyslanci Boží lásky k lidem, umožňují mnoha dárcům podílet se na pomoci trpícím bližním. Od domu k domu přinášeli koledníci lidem radostnou zprávu o příchodu Boží lásky na svět skrze dítě narozené v betlémských jeslích a prosili také o dar na pomoc lidem v nouzi. V roce 2011 je obecným účelem sbírky pomoc rodinám a lidem v nouzi u nás i v zahraničí a podpora charitního díla.

Rádi bychom Vám poděkovali nejen jménem Charity, ale především jménem

těch, ke kterým směřuje Vaše pomoc.

Díky pak také Vám, koledníkům, za Vaše otevřená srdce a ochotu pomáhat druhým, za pomoc a spolupráci. Přejeme Vám vše dobré. n

Charita sv. Anežky Otrokovice

Fotoreportáž z Tomácké zábavy

Zábavu uspořádaly Turistické oddíly mládeže TOM 1412 a 1419, které v naší farnosti působí. Program byl inspirován cestováním vlakem a vzpomínalo se na tábory v Heřmanicích.

Stručná liturgika

Ministranti jsou při bohoslužbách důležití

Vidíme je při mši svaté, při různých po-božnostech, při slavnostních nešporách v liturgickém oděvu blízko oltáře, jak vykonávají některé zvláštní služby. Ano, řeč bude o ministrantech. Je to velmi dobré, když má farnost dostatek těch, kteří jsou schopni vykonávat službu ministranta. Ještě před padesáti lety byla přítomnost ministranta při mši svaté nezbytná: kněz směl přistoupit ke sloužení mše bez ministranta jen za závažných okolností. I nyní jsou ministranti při bohoslužbách důležití, ale s počtem účastníků bohoslužeb dnes pochopitelně klesá i počet těch, kteří ministrují. Ministrantská

služba totiž není jednoduchá: ministrant se musí umět orientovat v liturgických knihách, zvláště v Misálu, musí umět připravit oltář ke slavení eucharistie, znát názvy liturgických předmětů a rouch. Když přijdou Velikonoce, stráví ministranti dohromady i několik hodin v kostele při nácvicích liturgie. I v liturgii někdy přijdou nepředvídané chvíle, kdy je pak ministrant odkázán na svou schopnost improvizace. Na to, jak bohoslužbu prožijeme, mají podstatný vliv mimo jiné právě ministranti. Jaký vnitřní prožitek a užitek si z liturgie odneseme, záleží také na tom, jestli u oltáře vládne chaos nebo dobře zorganizovaný systém.

Je dobrým zvykem, že ministrují pouze chlanci nebo muži, což má své důvody jak z tradice církve, tak důvody praktické, a v neposlední řadě je to právě proto, že kněží pocházejí nejčastěji z řad ministrantů. Ministrant je služebníkem Ježíše Krista, což je velká čest a pocta. Vždyť při těch nejdůležitějších okamžicích, jako je proměňování chleba a vína v tělo a krev Kristovu, jsou ministranti nejbližší oltáře. A to jsou

největší okamžiky, jaké se tady na zemi vůbec dějí. Ministrant se při své službě dotýká posvátných nádob (kalich, patena – obětní miska), což je také velké privilegium! Proto má ministrant stále pěstovat svůj vztah k Bohu, usilovat přiměřeně svému věku o svatost, má často přijímat svatost smíření a eucharistie. A dobří rodiče, kteří mají doma ministranta, by ho v jeho správné snaze měli všemožně podporovat. Ministrantská služba je totiž také prostor,

kde se ministrant učí odpovědnosti a spolupráci. Myslím si, že Bůh má pro ministranty připravené zvláštní milosti.

Slovo „ministrant“ je od latinského „ministrare“, což se překládá jako sloužit. Ministrant je ten, kdo pomáhá knězi. O velikosti a důstojnosti ministrantské služby svědčí jedna příhoda z 2. pol. 4. století: císař Theodosius I. při návštěvě milánského chrámu zaujal místo v prostoru kněžiště. Biskup sv. Ambrož jej odtud vykázal mezi ostatní věřící, protože svatyně je určená pro duchovenstvo. Vidíme, že ministrant, který slouží knězi u oltáře, má zde větší privilegium, než císař římského impéria.

Myslím, že je potřebné, abychom se za naše ministranty modlili. A určitě ministranty i jejich vedoucí potěší, když dáme najevo svůj vděk za jejich službu pro farnost. Mimochodem, zkuste si třeba o Vánocích představit, že by při mších žádní ministranti nebyli – nebyla by pak naše bohoslužba o mnoho chudší?

Kdo chce sklízet kněze, musí sázet ministranty (František Lukeš, kniha Celý život jsem se učil, a přece jsem propadl). n

Štěpán Horký

Jak se ve Zlíně ministrovalo před 50 lety

Byl jsem požádán, abych něco napsal o svých ministrantských letech, které jsem jako chlapec prožil ve Zlíně. Ministroval jsem asi 8 let, začal jsem ve druhé třídě v r. 1949. V tu dobu začínala zlatá éra zlínských ministrantů. Zásahu na tom měli hlavně P. Jan Čechal a potom P. Václav Straka. Každý zde působil asi rok, pak byli ze Zlína ihned přemístěni. To již komunisté dávali přes svoje okresní tajemníky o sobě vědět.

Jako možnost setkávání měli ministranti na staré faře dole místnost, která byla skoro celý den otevřena. Tady jsme často hrávali naši oblíbenou hru - Šprtec.

Když někdo chtěl začít ministrovat, zašel za knězem, který měl ministranty na starosti, na pohovor. Dostal „Ministerku“ - vypsáný seznam odpovědí při mši sv. Musel se naučit latinsky vstupní modlitby, Confiteor, Suscipiat, Pater Noster a ostatní odpovědi. Až to uměl, šel dělat s knězem generálku ohledně přenášení misálu.

Ministrantské oblečení se tehdy skládalo z komže, rochety a límce. Měli jsme ho ušitě v barvě bílé, červené, fialové a zelené, od každé barvy minimálně 60 kusů. Černého oblečení bylo méně.

Ministrantský sbor byl organizačně velmi dobře veden. Protože nás bylo asi 100 členů, byli jsme rozděleni do čtyř skupin. Každou skupinu vedl starší ministrant a ten měl i svého zvoleného zástupce. Po jednotlivých skupinách se pravidelně konaly schůzky. Všichni ministranti se dohromady sešli v létě a na konci roku, kdy probíhalo vyhodnocování. Ti nejlepší obdrželi za odměnu knížky. Jedenkrát za rok se konaly ministrantské zájezdy. Byli jsme např. na Velehradě, na Sv. Kopečku u Olomouce, v Blatnici u sv. Antonínka, na Sv. Hostýně.

V sakristii jsme měli vyvěšené seznamy všech ministrantů. K nim byla připojena docházka na patřičný měsíc, která se značila a sloužila pak pro vyhodnocování. Když se někdo nějak provinil, např. zbyteč-

ným mluvením nebo smíchem u oltáře apod., byl mu udělen tzv. dištanc. To pak nesměl týden nebo dva ministrovat. Na to většinou dohlíželi kostelníci, kteří provinění značili na docházce červeně.

Dále byly vyvěšeny podrobné seznamy se jmény, kdo bude asistovat při mši sv. (tenkrát bylo ve Zlíně 6-8 kněží). Ráno byly u hlavního oltáře slouženy dvě mše sv., u bočních oltářů tři a večer jedna. V neděli dopoledne 6 mší sv., večer opět jedna. Před večerní mší sv. se ministranti modlili každý den růženec. Všechny tři růžence se střídaly, jednotlivé desátky byly napsány na tabulce. Bylo rovněž určeno, kdo který desátek bude předříkávat.

Každou sobotu byly svatby, těch bývalo dopoledne šest i více, asi po 30 minutách. I pro službu na svatbách byli ministranti napsáni. Když byl pohřeb, ministranti, podobně jako kněz, nosili na hlavě birety. Z kostela šel pohřební průvod až k hlavní bráně Svitů. Tam se nasedlo do autobusů, které odjízďely na hřbitov. Mezitím vezli rakev v parádním pohřebním voze, těžkým smutečně ozdobenými koňmi, na lesní hřbitov. Aspoň ve dvou jsme v ministrantském doprovázeli kněze, když šel zaopatřovat. Jeden ministrant vždy nesl v ruce rozžatou lampičku.

Vyprovázeli jsme také poutníky zlínské farnosti, kteří putovali pěšky na Sv. Hostýn. To se vyšlo z kostela s knězem a předříkávačem písní a šli jsme po ulici Dlouhá a Sokolská. Pod Burešovem jsme se oddělili a v ministrantském se v zástupu po cestě vraceli zpět do kostela. A to nás šlo třeba 50. Nevím, dokdy jsme tak chodili, protože to bylo potom zakázané, ale několikrát jsme šli.

Vzpomínám si ještě další skutečnosti. Asi do roku 1953 jsme na Boží tělo chodili po náměstí. První oltář byl u Zlíňanky, druhý v oblouku radnice, třetí u drogerie „U Kubičku“ a čtvrtý u kamenného kříže u kostela.

V létě v Prosebné dny se po večerní 4

Jaké je to být ministrantem?

Dnes se v naší rubrice Stručná liturgika dozvídáme o ministrantské službě. Dovolím si vám přiblížit něco málo „ze zákulisí“ těch našich borců od oltáře.

Možná některé z vás zajímá, co všechno se může dít v sakristii, než začne mše svatá. Do kostela přicházíme většinou dřív než ostatní děcka. Ze všeho nej dřív se převlečeme. Pak se v sakristii domlouváme, kdo si co vezme.

Někdy nám to chvíli trvá, než se domluvíme, třeba při svátcích, kdy nás čeká trochu víc úkolů, než je obvyklé. Někteří z nás si ještě stihnou přečíst našeho oblíbeného

Nezbedu, jiní z nás si mezitím stihnou povykládat spoustu věcí, hlavně nesmíme být při tom moc hluční, ať nás není slyšet až za dveře sakristie. Ale to víte, jsme kluci, a tak se občas přece jenom stane, že nás pan kostelník nebo starší ministranti musí napomenout. V momentě, kdy už mezi nás přijde kněz a obléká se do liturgického roucha, se už snažíme ztišit a v duchu se připravovat na to, co nás už za okamžik čeká – na setkání se samotným Ježíšem, a to přímo u oltáře v jeho blízkosti. Pak se všichni společně pomodlíme modlitbu přede mší svatou, zazvoníme a může se vyrazit. Při mši svaté se pak snažíme našemu Pánu dobře sloužit.

K tomu, aby to tak opravdu bylo, se scházíme s otcem Josefem na našich pra-

videlných ministrantských schůzkách v kostele, kde se snažíme naše znalosti a dovednosti zdokonalovat. Procvičujeme spoustu věcí, abychom se stávali ještě lepšími služebníky Božími. Jak se nám to daří nebo nedaří, to už musíte posoudit vy sami. Občas se nám i něco nepovede, někdy taky slyšíme i nějaké to pokárání.

O to víc si vážíme každého povzbuzení, kterého se nám někdy dostane. Proto vás chceme poprosit – buďte s námi trpěliví a myslte na nás ve svých modlitbách. Také bych chtěl moc poděkovat všem, kdo své kluky v jejich ministrantské službě podporujete. A vy, kteří byste své děti nebo vnuky rádi uviděli u oltáře, nebojte se je mezi nás přivést, rádi je mezi sebou uvítáme. Informace o našich ministrantských schůzkách se vždy včas dozvíte v ohláškách, nebo se za námi můžete kdykoliv zastavit v sakristii.

Modlitba za ministranty

Pane Ježíši, děkujeme ti, že máme v naší farnosti ministranty, kteří jsou ochotní ti svobodně a dobrovolně sloužit. Prosíme tě, dej jim věrnost a vytrvalost ve službě, ke které jsi je povolal. Ať nejsou jen ministranty u tvého oltáře, ale ať jsou ministranty i mimo kostel, ať podle jejich chování ostatní poznají, že jsou tvými služebníky. Amen. n

Jan Žalčík

n Pokračování ze strany 6

mši sv. konaly průvody do polí. To jsme nosili i korouhve a takové lampy, které tenkrát byly umístěny v kostele po boku lavic. Chodilo se směrem na Kudlov. Konaly se i průvody ke sv. Antonínkovi na Cigánov a ke sv. Janu Nepomuckému k soše vedle kláštera pod přehradou.

Ještě ve školním roce 1952-1953 jsme měli všichni na vysvědčení předmět „Náboženská výchova“. Pak již byly zavedeny přihlášky do náboženství přes ředite-

le školy. V této době byly zrušeny i náboženské průvody, prostě církev se ocitla pod politickým dohledem.

Toto bohaté ministrantské „seskupení“ přineslo v budoucnu své ovoce. Z těch, kteří ministrovali v 50. letech, byli na kněze vysvěceni: P. Jiří Melichárek, P. Antonín Kupka, P. Arnošt Červinka, P. Vladimír Tomeček, P. Antonín Kolář, P. Josef Šich. n

Pavel Černošek st.

Přehled farních zpráv

Z jednání pastorační rady farnosti ze dne 3.1.2011

n Kladně byly hodnoceny vánoční akce v kostele. Drobné problémy byly jen s návštěvníky jesliček během vánočních bohoslužeb.

n Na 19. 2. je plánována ochutnávka vín v suterénu.

n Křestní duchovní obnovu povede o. Vojtěch Šíma. 8. - 9.4. proběhne jednohodinový program před mší sv., zakončení bude v neděli ve formě tématické promluvy při každé bohoslužbě.

n Pastorační rada se zabývala organizací Noci kostelů, která proběhne 27.5.2011. Byla ustavena skupina, která se dále bude

organizací akce zabývat (Ludvík, Zelinka, Černošek, Čechovi).

n O. Josef vyložil své představy o přípravě na cyrilometodějské výročí v jednotlivých společenstvích, diskutovalo se o jejich zapojení do přípravy.

n Nový člen PR, pan Lindner, dostal úkoly k údržbě WC v suterénu.

n Pastorační rada prosí věřící, aby kancionály po bohoslužbách uklízeli do přihrádky zadní lavice.

Ze zápisu vybral o. Josef Zelinka

Návrhy na nové sochy v kostele

Na pastorační radě zazněl návrh, že by se mohlo konkrétně uvažovat o realizaci soch do výklenků kostela sv. Vojtěcha. Otázka je, jaké sochy by to měly být a čím by se jejich realizace zdůvodnila ve vztahu k naší farnosti. Předběžně zazněly tyto návrhy:

Sv. Anežka Česká – symbol svobody a patronka otrokovické Charity,

Sv. Don Bosco, patron mládeže – ve farnosti je dlouholetá tradice práce s mládeží,

Sv. Josef – ochránce rodiny,

Sv. Antonín

Sv. Petr a Pavel – sloupy církve,

Sv. Cecilie, patronka hudebníků – chrámový sbor i schola mají podstatné místo ve farnosti,

Sv. Zdislava – patronka rodinného života.

Všichni věřící nyní mají možnost se k těmto návrhům vyjádřit nebo je doplnit. Z toho pak bude vycházet další jednání a rozhodnutí. n

o. Josef Zelinka

Křty a pohřby za poslední období

Křty: Amálie Žáková

Poslední rozloučení: Marie Vančíková, Růžena Gallasová, Margita Řemenovská

Hospodaření farnosti v roce 2010

Počáteční zůstatek		160 288,38
Celkem příjmy		1 180 975,46
Ve sbírkách vybráno:		923 996,00
Za církevní úkony a činnosti		30 000,00
Peněžní dary od farníků		121 400,00
Příspěvek z NADACE D-K-S		30 000,00
Nájmy (pozemky, byty na faře)		71 737,00
Příjem za prodej kovu		2 070,00
Úrok z běžného účtu		1 772,46
Celkem výdaje		902 487,49
Režijní výdaje		349 443,49
z toho např.		
Elektrina (kostely + fara)	95 951,00	
Plyn (kostely + fara)	153 327,00	
Voda	63 453,00	
Mzdy		52 109,00
Sociální a zdravotní pojištění		32 677,00
Odesl. sbírky+desátek+havarijní fond+charitativní výdaje		285 676,00
z toho např.		
Odeslané sbírky diecézi	130 280,00	
Odeslaná sbírka na Haiti	68 000,00	
Desátek 2010	56 800,00	
Havarijní fond	9 700,00	
Bohoslužebné výdaje		30 249,00
Opravy celkem + vybavení		98 217,00
z toho např.		
Nové čalounění lavic kostel	62 153,00	
Oprava centrální kanalizace	11 480,00	
Oprava střechy sv. Vojtěch	9 720,00	
Nákupy majetku:		32 817,00
Přenosné ozvučení	16 838,00	
Reproboxy - schola (z nadace)	12 980,00	
Promítací plátno, stativ	2 999,00	
Ostatní výdaje		21 234,00
Daň z nemovitostí		65,00
Konečný zůstatek		438 776,35
Zůstatek v pokladně	7 579,00	
Zůstatek na běžném účtu	431 197,35	

Poděkování

Betlém v kostele a naše děti

Ráda bych touto cestou poděkovala všem dětem, které se podílely na výrobě papírového betléma v našem kostele, a také rodičům či prarodičům, kteří je v díle povzbuzovali.

Hodně lidí se u něho během svátků zastavilo a obdivovalo rozmanitost stromů, zvířátek, hvězd i postaviček. Dokázal vykouzlit úsměv a radost v mnoha tvářích a stal se tak silnou konkurencí našemu dřevěnému betlému. Mezi putujícími do „města Davidova“ se objevila i postavička otce Josefa. Díky také Martě, která kulisy připravila.

Jen se chci ještě rozdělit o drobný postřeh. Jeden chlapeček se ptal maminky: „A co se tomu Ježíškovi stalo, že je zabaleny do obvazů?“ Maminka odpovídá

v rozpacích: „No, asi neměli plínky...“ (Není divu, když už se dnes pro děti kupují většinou Pampersky, myslím si.) n

Marie Čechová

Poděkování otci Josefovi

Na začátku nového roku je dobré poděkovat všem, kdo pro nás něco v tom starém roce vykonali. Pánu Bohu jsme poděkovali při silvestrovské mši svaté, co takhle ještě poděkovat otci Josefovi, který se o své farníky tak stará?

Když si totiž nepřipomeneme tu práci a námahu, kterou s námi druhý má, může se za chvíli stát, že vše přijímáme automaticky, jako by to toho druhého nic nestálo. Takže Vám, otče Josefe, chci ze srdce poděkovat za to všechno, jak se staráte o celou farnost, jak se snažíte o prohloubení duchovního života každého člena. Myslím tím každodenní mši svatou (což je ve srovnání s některými jinými farnostmi přepych), pravidelné zpovídání, na které se kajícíník může vždy spolehnout, středeční tiché adorace (ty jsou prostě úžasné, když může člověk v tichu spočinout v Boží náručí), sobotní breviář, latinské mše svaté, nároč-

nější výuku náboženství, rorátní mše svaté i se snídání, vůbec prožívání adventu nebo jakékoli jiné doby, setkávání lektorů, všechny skupinky, jejichž setkání se sice třeba neúčastníte, ale umožňujete to. Prostě je toho spousta, všechna administrativa a vyřizování, půlku jsem toho určitě zapomněla. Za to všechno chci říct upřímné DÍKY!

Vím, že ke všemu je potřeba mít ochotné spolupracovníky, ale na začátku musí být někdo, kdo ty druhé osloví, zapálí a nadchne. A to jste Vy!

Moc si Vás proto vážím a modlím se za Vás, kéž Vám dá Pán v novém roce potřebné milosti, vytrvalost, sílu a zdraví a kéž u Něj vždy načerpáte vše, co ke své službě nám hříšníkům potřebujete. n

Michaela Kocháňová

Zprávy z farnosti

FOTR válčil o páté místo

Co by to byl za podzim bez volejbalového turnaje sv. Bartoloměje? A tak se i letos uskutečnil za hojně účasti 10 týmů. Včetně toho našeho. Turnaj se konal 27.11.2010 ve sportovní hale 2. základní školy v Napajedlích. Zahájení, kterého se ujal děkanátní kaplan pro mládež, otec Pavel Šupol, proběhlo mezi devátou a desátou hodinou. Stejně jako loni tvořili naši hvězdnou sestavu Marťa Vaclová, Kovic, Pája Škodíková, Martin Dulík, Janča Opravilová a má maličkost.

S názvem FOTR (Farnost OTRokovice) jsme byli přiřazeni do skupiny A, tedy do té znatelně lepší, takže se o sladký dort a třípytí pohár bojovalo poměrně těžce. Prvním týmem, který se nám postavil, byla domácí Napajedla, šestice šikovných a férových hráčů. Na rozehřátí dobrý soupeř, hra skončila 1:1. Po přestávce na nás čekali bíle odění hráči Slušovic. Nepřijali naši nabídku na vzájemnou výměnu hráčů, a tak jsme pokračovali ve stejné sestavě. Hra byla stejně úspěšná jako ta předchozí, opět jsme získali bod ze dvou možných. Dobrá nálada panovala, přestože to dnes na vítězství nevypadalo.

V dalším turnaji jsme se střetli se Zlínem – nejobávanějším a jednoznačně nejlepším týmem skupiny. Jejich výšková převaha a dva ne zdaleka profesionální hráči nám ubírali na sebevědomí dřív, než nás začali patřičně drtit. Jakákoli chyba, jak naše - tak jejich, byla potrestána. Zlínští hráči nás vyhecovali jako žání jení. Každý člen našeho týmu ze sebe dostával jen to nejlepší, balón se nikdy nedotkl země, aniž by se po něm někdo nevrhl. Nahrávky na smeče nikdy nebyly přesnější a

pečlivější, blokovalo se, přestože nám docházely síly. Oba sety jsme si prohráli, ale přestože jsme si neodnesli ani bod (ale místo toho jenom bolení hlavy, jak nám párkrát uštedřil přesně mířenou ránu do hlavy hráč, námi přezdívaný „James Morrison“, vykloubené a převrácené palce, polámané prsty a kdoví co ještě), přesto jsme měli super pocit z krásných výměn a z našeho sportovního růstu.

Další zápas s AG Morčaty jsme opět remizovali (jak bylo předem domluveno), za přátelských a méně drsnějších podmínek. Na postup do finále jsme letos neměli, avšak na krásné 5. místo to bohatě stačilo. Odjížděli jsme sice jako váleční veteráni, ale s pocitem příjemně stráveného dopoledne a s uznáním, že letošní turnaj se opravdu vyvedl.

Proto děkujeme všem organizátorům, že vše připravili a nás pozvali, a také všem zúčastněným týmům za fair-play i za ty vražedné smeče, které jsme jim nakonec odpustili.

Na závěr bychom ještě rádi pogratovali letošním vítězům, tedy zlatému družstvu ze Zlína, stříbrným AG Morčatům z Kroměříže a bronzovému týmu, opět ze Zlína. n

Za tým FOTR Evča Janíková

Hostýn aneb Moravská Čumulangma

Jako spoustu let před tím, tak ani tento rok nesměl mezi svátky chybět výšlap na Hostýn aneb Moravskou Čumulangmu. A protože hory miluji, zvlášť tyhle vysoké, tak jsem nemohla chybět. Zúčastnila jsem se výpravy podruhé a asi naposled. Poprvé jsem absolvovala jen sestup, a to s břichem plným dvojitát, a dodnes na to mnozí vzpomínají. Letos jsem si to maximálně užívala, ovšem do doby, než mě Evča Janíková pověřila sepsáním tohoto povídání. A tak mám reálné obavy, co by mě mohlo potkat do třetice. Bude mě to ale opravdu velmi mrzet, protože výprava to byla úžasná.

Organizátoři – obě Evči a Tom – připravili opravdu prima program. Rozdělení do

skupinek jsme při výstupu plnili jeden úkol za druhým. Bylo to však prý všechno pro naše dobro – aby nám nebyla zima. V každém případě, jak při tiché poště, stavění soch ze sněhu, rozdělování ohně ve sněhu, tak i při hádání pohádek podle indicí, jsme se všichni velmi dobře bavili. Po dobrém obědě jsme chvíli rozjímali u betléma a pak už zase hurá na sních a bobovat. Cesta dolů byla kluzká, ale když ji zvládly i naše nejmenší účastnice jako Danielka Rafajová a Anička Janotová, tak si přece nemůžeme na nic stěžovat.

Výlet byl opravdu úžasný a moc děkuji všem, kdo ho připravili. n

Líba Švehlíková

Ze života Tomíků

4. 12. Mikulášská besídka – Postavičky včelích medvídků Čmelda s Brumdou čekaly spolu s dětmi na příchod Mikuláše. Čas jim zpříjemňovaly jednotlivé skupinky dětí se svým programem. Vidět jsme mohli např. zpívající pampelišky, tančící černoušky nebo pohádku O veliké řepě.

25. 12. Vánoční besídka – Letos byla její hlavní náplní divadelní hra o krutém králi Herodesovi v podání našich kluků a holek, nechybělo slovo o betlémském světle a atmosféru nám zpříjemňoval zpěv koled také za doprovodu cimbálu.

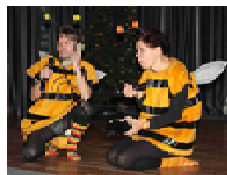
28. 12. Tradiční výšlap na Hostýn, tentokrát ve znamení hledání pokladů.

31. 12. Silvestrovský pochod – už po dvaadvacáté jsme se sešli u malenovického hradu. Jako každý rok bylo pro nás připraveno několik kontrol s různými úlohami, jako např. střelba ze vzduchovky, hádání tajemných předmětů nebo procvičování paměti. V cíli u Svaté vody pak nemohlo chybět několik tradičních her a taky společná modlitba.

8. 1. Tříkrálová sbírka – Skoro všechny děti z našich oddílů se vydatně zapojily do Tříkrálové sbírky.

15. 1. Florbalový turnaj – Skupina našich ministrantů se vypravila do Velkého Ořechova a Uherského Brodu na ministrantský turnaj ve florbalu. Dařilo se hlavně menším klukům, kteří vybojovali skvělé třetí místo. Všichni jsme si přivezli kupu zážitků a odhodlání, že za rok si to určitě rádi zopakujeme. Taky jsme se setkali s o. Martinem Vévodou a pomohli mu svým zapojením do mrše svatě, při které jsme přinášeli dary – vodu, florbaluku, velké srdce a samozřejmě chleba a víno.

15. 1. Tomácká zábava – Na otrokovické Sokolovně jsme si mohli zavzpomínat na naše tábory ve Heřmanicích, připraven byl pestrý program, bohatá tombola, k tanci a poslechu nám hrála skupina Faťa Morgana band.

Máte zájem o dobrou muziku?

Vokální kvintet *Magna Mysteria* v naší farnosti dobře známe. V kostele sv. Vojtěcha již několikrát vystupoval, v posledním roce se dokonce ve farních prostorách schází a nacvičuje. Repertoár souboru obsahuje písně z 12. až 17. století. Soubor je zpívá v dobových úpravách bez instrumentálního doprovodu, zpěváci vystupují v replikách historických kostýmů. Jejich letošní koncert v kostele sv. Vojtěcha v neděli 2.1. byl jakousi pomyslnou tečkou za Vánocemi. Vedoucího kvintetu, Petra Novotného, jsem se zeptal:

Co vlastně znamená Magna Mysteria?

No, je to takový skrytý vtíp. V překladu doslovném je to „velké tajemství“... Protože ono je vlastně vždycky pro nás velké tajemství, co z nás vypadne....

Dnešní doba je velmi uspěchaná. Zpíváte staré a velmi staré písně, které vyžadují soustředění posluchače, navíc převážně v jiných jazycích. Rozumějí jim návštěvníci vašich koncertů?

To je otázka spíše na naše posluchače. Snažím se při nácvičku vždy skladby rozebrat a najít v nich příběh, který se pak snažím předat. A pokud můžu mluvit za soubor, máme dojem, že se nám to daří. A co se týče uspěchané doby – kdy jindy zpívat

písně, jež lidi na chvíli zastaví a třeba donutí přemýšlet či rozjímat?

V čem je tato hudba jiná než hudba dnešní, nebo hudba 19. a 20. století? Co mají posluchači očekávat, když jdou na vaše vystoupení?

Tak v první řadě krásné chlapy, jež si na ně otevřou hubu... Ale trochu vážněji. Písně, a převážně renesanční, mají v sobě schované obrovské moudro, pokoru a humor. Snažíme se naše koncerty přizpůsobit lokalitě a době, takže o Vánocích jsou to písně především k rozjímatí a k navození „sváteční nálady“. Přes léto na hradech a zámcích jsou to košilatá a rozverná písně, ale i třeba písně o smrti a zklamání – tedy o tom, co přináší život. A pak tu máme ještě kostely – místo, kde člověk má možnost ucítit úžasnou pokoru našich předků.

Kdo navštěvuje vaše koncerty? Je to určitá skupina lidí nebo jsou to lidé všech věkových a profesních skupin?

Jejda, to jste mě zaskočil. Abych řekl pravdu, tak nevím.... Ono je to asi odvislé podle toho, kde zpíváme. Ale pokud bych mohl trochu pyšně říct – tak to budou lidi, co mají zájem o dobrou muziku – to je náš hlavní cíl... n

Rozmlouval Pavel Ludvík

Pozdní příchody na mši

Nedávno si mně jeden farník posteskl kvůli tomu, kolik lidí přichází v neděli na mši svatou pozdě. Pochopitelně se každému může stát, že ho něco zdrží. Pokud se ale pozdní příchod stane něčím běžným, nelze nad tím jen tak mávnout rukou. Učení naší víry říká, jak stojí v Katechismu katolické církve - čl. 2181, že nedělní slavení eucharistie je základem křesťanského života. Ti, kteří o tuto povinnost vědomě nedbají, dopouštějí se těžkého hříchu. Jak tedy naplňují tuto stránku křesťanského života ti, pro které je pozdní příchod téměř pravidlem?

Pro posouzení je třeba vycházet z toho, že mše svatá má dvě hlavní části, bohoslužbu slova a bohoslužbu oběti, které nelze od sebe oddělovat. Jakmile tedy někdo přijde až po čtení z evangelia a z Božího slova už tím pádem nic nezachytí, nelze říct, že se plně účastnil slavení eucharistie. Ale i ten, kdo přijde jen o pár minut později, působí na ostatní přinejmenším rušivě. Bůh nám to nejvzácnější pro náš život víry, tedy Kristovu přítomnost, svěřil v eucharistii. Bylo by proto od věřících velmi vhodné, kdyby k tomuto daru také přistupovali s náležitou úctou vyjádřenou i včasným příchodem.

otec Josef Zelinka

Co dělají streetworkeri pro lidi bez domova?

Zima je tradičně časem, kdy se v médiích objevují články či reportáže zaměřené na téma bezdomovectví. Lidé, kterým schází zázemí domova, jsou mezi námi celoročně, proč tedy o ně společnost jeví zájem, až když se ochladí?

V Samaritánu pomáhají lidem bez domova.

Důvodů bude asi více, hlavní z nich je pravděpodobně vyvolán dramatickými zprávami o jejich umrznutí. Zájem ovšem nevzbuzují samotní lidé bez domova, jako spíše tragické zprávy o nich. Postoj větší společnosti k lidem na ulici je bohužel lhostejnost, „zavinili si to přece sami“. Naštěstí se ale najdou i ti, kteří si uvědomují, že je třeba jim pomoci, protože když pomáháme těm nejnuznějším, pomáháme sobě. Společnost nelze dělit na MY a ONI. Lidé bez domova jsou jedni z nás. Skončit na ulici je snadnější, než jsme možná ochotni si připustit. Stačí si přečíst statistiky o počtu předlužených, o míře nezaměstnanosti, a musí nám být jasné, že lidí žijících bez střechy nad hlavou bude spíše přibývat.

Lidem bez domova pomáhají organizace poskytující sociální služby, jako jsou azylové domy, denní centra nebo terénní programy. Ve Zlíně, v Otrokovicích a Holešově se této činnosti věnuje služba Terénní program Samaritán. Zřizovatelem služby je Charita sv. Anežky Otrokovice. Terénní program navazuje na Azylový dům Samaritán a nocležnu, jejichž sídlo je na Moravní ul. v Otrokovicích. Co dělají streetworkeri (terénní pracovníci) ze Samaritánu pro lidi bez domova v zimním období?

Práce terénních pracovníků v zimě a v létě se mnoho neliší, možná jen v tom, že v zimním období chodí do terénu s horkou kávou, díky které se uživatelé služby trochu zahřejí. Rizika spojená s životem na ulici jsou značná i v létě, v zimě se k nim samozřejmě přidává ještě

riziko podchlazení. Hlavním úkolem terénních pracovníků je poskytovat svým uživatelům informační servis, tzn. pomoci jim v orientaci v nabídce sociální pomoci poskytované státem, popř. nestátními soc. službami.

Terénní pracovníci jim také pomáhají při komunikaci s úřady, lékařskými zařízeními, zaměstnavateli apod. Uživatelé mohou od terénních pracovníků získat oblečení, hygienické a zdravotnické prostředky a příležitostně také potravinovou pomoc.

Dlouhodobým cílem služby je návrat uživatele k „běžnému“ způsobu života, tzn. střecha nad hlavou, zaměstnání, obnovení rodinných vazeb apod. Ne vždy je to ale možné, práce s těmito lidmi je obtížná a výsledky se dostávají zvolna a s vynaložením značného úsilí. Lidé bez domova se často nacházejí ve stavu rezignace, k pozitivnímu obratu jim chybí síly, tělesné či duševní zdraví nebo prostě osobní dispozice. Vždy má ale smysl s nimi komunikovat a nabízet jim pomoc. Sami jsou rádi už jen proto, že se o ně někdo zajímá. Dokážou být vděční a mají radost z pokroků, ke kterým jim pomáháme.

Společnost nelze dělit na MY a ONI. Skončit na ulici je snadnější, než jsme možná ochotni si připustit.

Lidem bez domova má smysl pomáhat! Terénní program Samaritán je spolufinancován Evropským sociálním fondem a rozpočtem ČR, na jeho činnost přispívají také města Zlín a Otrokovice. n

*Mgr. Vlastimil Paciorek
Terénní program Samaritán*

Pozvánka do knihovny

Moc ráda bych vás pozvala k přečtení knihy, kterou napsala naše rodačka Jitka Čechová. Ta kniha se jmenuje „Stačí být jedinou notou k oslavě Boží...“.

Maminka Jitka vypráví příběh svého nejmladšího dítěte – dcery Anežky. Je to příběh holčičky s neobvyklým typem závažného zdravotního postižení. Putujeme s maminkou a Anežkou po nemocnicích, po terapeutech, po rehabilitacích, ale zúčastňujeme se i dovolených na horách, u moře, dění v rodinném prostředí. Vytrvalost maminky i všech ostatních dobrých lidí okolo není bez výsledku. Přítomnost nemocného dítěte proměňuje celou rodinu.

Příběh se stává poutavou výpovědí o hodnotě života s postižením, o nesnadném zápase, jaký přináší jeho přijetí v rodině, ale také o tom, jak jeho přítomnost obohacuje ty, kteří se s pomocí Boží tento

zápas rozhodli podstoupit.

Knihu je možno si vypůjčit ve farní knihovně. Zde je také možno si knihu zakoupit za 198 Kč. ▢

*Na Vaši návštěvu ve farní knihovně se těší
Vaše knihovnice.*

Pronájem místností

Klášteří budova REGINA ve Zlíně, Divadelní 6 (za divadlem) nabízí k pronájmu 5 místností o velikosti cca 12 m², 2 x 24 m², 30 m² a 54 m². Dále jednu zubní ordinaci včetně čekárny, příp. i s odkoupením veškerého vybavení.

Bližší informace podá správa budovy, tel: 577 437 536, nebo mobil: 731 646 998.

Pleteme pro malomocné

Dne 1. 12. 2010 odvezl p. Výleta 280 ks obvazů, za odvoz jsme zaplatily 200 Kč. Nakoupily jsme novou přízi, 7 klubek po 70 Kč za 490 Kč.

Za rok 2010 jste upletly, milé pletařky, 1 166 ks obvazů, z vašich peněžních darů jsme mohly dát na odvoz a zasilání obvazů do leprosálí celkem 2.300 Kč, (z toho 1.000 Kč z dotace ze sbírky u jesliček v r. 2009). Nákup příze ze sbírky u jesliček byl proveden 21.1.2010 za 5.000 Kč. Příze byla v minulém roce rozdávána zdarma. Nyní jsou zásoby vyčerpány a nákup příze 1. 12. 2010 byl proveden již z vašich darů.

Od r. 2006, kdy jste začaly plést obvazy, jste upletly a my odeslaly celkem 4.756

ks obvazů. Za odvoz a příspěvky na zaslání obvazů do Afriky a Indie, včetně Nadace sv. Františka z Assisi Brno, jsme již odeslaly celkem 19.265 Kč.

Ve svých modlitbách k sv. Vincenci z Pauly, patrona charitního díla, zahrnujeme i Vás - milé pletařky a dárcy finančních prostředků: "Dej, Pane, nám i všem charitním spolupracovníkům, ať dovedeme pomáhat těm, kteří potřebují naši pomoc a tak máme účast na tvém velkém milosrdenství." Přejeme celému našemu společenství, aby každý z nás měl dost sil na nelehké úkoly v r. 2011 a od našeho Pána dostal dosti milostí k jejich překonání. ▢

M. Knapková a M. Šmiková

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejně! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů. Redakční rada: P. Mgr. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: Nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice Tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>
Uzávěrka dalšího čísla: 20.2.2011. Vydání dalšího čísla: 6.3.2011.

Cyrlometodějská doplňovačka s tajenkou

Konstantin i jeho bratr Metoděj se narodili ve významné rodině. Jejich otec byl římský úředník, spravoval velké území u Soluně. Jako malý měl Konstantin sen, že velitel města dal shromáždit dívky a vyzval Konstantina, ať si jednu vybere za manželku. Konstantin si vybral tu, která se jmenovala Sofie, tedy Moudrost. O jeho vztahu k věděni svědčí i jiná příhoda. Konstantin měl v oblíbenosti lov pomocí sokola. Jednou však při lovu odletl a již se nevrátil. Konstantin dva dny nejedl, nespál a čekal na jeho návrat. Když poznal, že čeká marně, rozhodl se: „Od dneška dám se jinou cestou, lepší než touto, a nepromarním své dny v shonu života“. Od té chvíle směřoval jen za věděním a poznáním Boha. Vystudoval ty nejlepší školy, které v byzantské říši byly. Věnoval se jazykovědě, literatuře, filosofii a teologii. Rozhodl se však žít pro Boha. Ve věku dvaceti dva let byl vysvěcen na kněze a stal se uznávaným a moudrým člověkem.

Nenech si svůj dar jen pro sebe!

Tato příhoda nám ukazuje, jak svatý Cyril pochopil, v čem spočívá jeho životní úkol. Protože se dobře učil a ve škole ho to bavilo, rozhodl se, že si tento dar nenechá jen pro sebe. A tak se například stalo, že dokázal vytvořit písmo, kterým by Slované mohli psát. Každý člověk má nějaký dar. Neexistuje nikdo, kdo by nebyl v něčem dobrý. Přemýšlej, i ty určitě přijdeš na svůj dar, o který by ses mohl s ostatními podělit. Nemusí se to týkat jen učení, ale třeba nějaké dobré vlastnosti nebo dovednosti.

Už víš? Nenech si svůj dar jen pro sebe!

V tajence je skryt
cítát ze Skutků apoš-
tolů 22:16.